

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλιπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά.—
Πᾶσα ἀγγλία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπανόστασις κατὰ τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας (ὑπὸ κ. Μαρίας Πιερ ἱατροῦ).
— Ἀναμνήσεις Δ' (ὑπὸ Ἀθθίδος). — Τὰ ἄγνωστα δράματα (ὑπὸ κ. Ἐλέ-
νης Γεωργιάδου). — Μεγαλόφυλος πράξις (ὑπὸ Ἐλπίδος . . .). — Μὴ ἀ-
φινόμεν τὰ πάντα εἰς τὸ πεπωμένον (ὑπὸ κ. Μαλβίνας Μαλατάκη). — Ἡ
Ἀνεμώνη (ποίημα ὑπὸ κ. Ἀριστέας Καλαμά). — Γυναικεῖος κόσμος. —
Λαγεῖον Ἡμερ. «Ἐφημ. Κυρ.» — Ποικίλα. — Θεάτρον. — Ἐβδομαδιαῖον
δελτίον. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις.
— Ἐπιφυλλίς.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ

Μέγας πάταγος ἐγένετο κατ' αὐτάς ἐνταῦθα καὶ προμερὰ ἀνε-
πύγη ἐν ταῖς ἔφημερίσι πολεμικὴ ὑπὲρ τῆς ριζικῆς μεταρρυ-
θμίσεως τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας. Ἐσχηματίσθη μάλιστα καὶ
σωματεῖον, ἀναλαβὸν τὴν διακανόνισιν τοῦ νέου ἐνδύματος, ἄ-
γνωστον ἐν τούτοις, ἐὼν καὶ πάλιν θ' ἰδοθῆ ἐν ὀριστικῶν τέλος εἰς
τὸν ἀπὸ ἐτῶν ἤδη διεξαγόμενον τοῦτον ἀγῶνα.

Οἱ συστηματικῶς καταφερόμενοι, κατὰ παντὸς ἀναγομέρου εἰς
τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ γυναικείου φύλου, ἤρξαντο καὶ πάλιν κραυ-
γάζοντες: πῶς! πόλεμος τοιοῦτος καὶ ἄρθρα σοβαρὰ καὶ δαπάνη
μελάνης καὶ χάρτου διὰ τὰ κοῦρέλια!

Τοῦτο μοὶ ἀνέμνησε, ὅτι καίτοι ἱατρός, ἔγω, μεταξὺ παλαιῶν
βιβλίων τοῦ πατρὸς μου, συλλογὴν τινα νόμων τῆς ἀρχαίας
γαλλικῆς νομοθεσίας. Ἀριθμήσασα δὲ ἐπὶ τῶν δακτύλων, εὗρον,
ὅτι εἴκοσιν ἐπτὰ χονδροὶ τόμοι κείνται σήμερον ἐν τῇ λήθῃ τοῦ
παρελθόντος καὶ χρησιμεύουσιν ὡς τόμοι νόμων μεγαλοπρεπῶν,
ἀριζόντων τὰ τῆς ἐνδυμασίας πασῶν τῶν ἐποχῶν.

Οἱ διασημότεροι δὲ τῶν φιλοσόφων καὶ ἐπιστημόνων τῶν χρό-
νων ἐκείνων, οὐ μόνον δὲν διεμαρτύροντο, ὅσakis ἐγένετο λόγος
περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ γυναικείου ἐνδύματος καὶ δὲν ἐθεώ-
ρουσαν τὸ ζήτημα τόσον ἐπουσιῶδες, ὅσον δημοσιογραφίσκοι τινὲς
τῆς σήμερον, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρα βιβλία ἔγραψαν πρὸς τὸν σκο-
πὸν τοῦτον.

Ἄλλως τε δὲν ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τοῦ νὰ σχηματίζωμεν

τὰς πρώτας ἰδέας καὶ ἐντυπώσεις μας περὶ ἀνθρώπου τινός, ἐκ τοῦ
τρόπου τῆς ἐνδυμασίας του καὶ δὲν ἀποτελεῖ, οὕτως εἰπεῖν,
αὕτη τὸν γνώμονα τῆς ἠθικῆς, τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς καλλιστη-
σίας, ὡς καὶ τὸ κυριώτατον ὄργανον τῆς ὑγιεινῆς;

Ἄλλ' ἡμεῖς, αἱ γυναῖκες, τὰ χαϊδεύμενα τῆς Δημιουργίας παι-
διά, τὰ ἰσχυρότατα, ἐν ταῦτῳ δὲ καὶ ἀσθενέστατα, τὰ σταθερώ-
τατα καὶ ἰδιότροπα, τὰ ἠρωϊκὰ καὶ εὐαίσθητα, τὰ ἀγαπῶντα καὶ
λατρευόμενα, ὡς μᾶς ἀποκαλοῦσιν οἱ φίλοι μας, προσκολληόμεθα
μετὰ τοιοῦτου φανατισμοῦ εἰς τὰς συνήθειας καὶ τὰς παραδό-
σεις, ὥστε ἡ μεγίστη δυσκολία τῆς μεταρρυθμιστικῆς τῆς ἐν-
δυμασίας μας ἐπιτεύξεως προκύπτει ἐξ ἡμῶν αὐτῶν.

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ πεισθῶμεν πρώται ἡμεῖς, ἢ μᾶλλον ἐκεῖ-
ναι, αἵτινες ἐξαρτῶσι τὴν εὐτυχίαν των, τοὺς θριάμβους των,
τὴν δόξαν των, πολλὰκις δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς
των ἐκ τῆς ἐνδυμασίας των. Ἀνάγκη, ὅπως τὸ σχῆμα τοῦ νέου
ἐνδύματος κολακεύῃ τὴν καλλονὴν των καὶ παρουσιασθῆ πρὸς
αὐτάς, ὡς τὰ πρὸς τὰ παιδία προσφερόμενα χρυσὰ καταπότια,
τὰ ὑποκρύπτοντα φάρμακον ὑγείας.

Ἄλλὰ διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται εἰς τὰς πεπολιτισμένας γυναῖκας
ὄλου τοῦ κόσμου, νὰ ἀναζητήσωσι μεταξὺ τῶν διαφόρων κατὰ
καιρῶν γυναικείων ἀμφιέσεων, τίς ἡ ἀναποκρινόμενη ὀρθότερον
εἰς τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τοῦ ἐνδύματος καὶ ὑποβάλλει τὴν σχετι-
κὴν ἔκθεσίν τῆς εἰς τὴν ἐν Παρισίοις κεντρικὴν ἐπιτροπὴν.

Πολλὰ ἐκ τῶν ἐνταῦθα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ περισσό-
τερα γράψασα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου κ. Ἀστιὲ δὲ Βαλσαίρ,
προτείνουσι τὴν ἀνδρικήν ἀμφίεσιν, ὡς κατάλληλον καὶ διὰ τὰς
γυναῖκας. Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην τῆς κ. Ἀστιὲ δὲ Βαλσαίρ,
ἐξηγήθησαν πρώται αἱ γυναῖκες, μετ' αὐτάς δὲ ὁ τύπος. Οἷα
ἀκαλλισθησία, εἶπον αἱ γυναῖκες! Οἷα ἀναίδεια! ἠπήγησαν οἱ
ἄνδρες.

Ἄλλὰ προκειμένου περὶ αἰδοῦς, ἴδωμεν πῶς ἐκανόνισεν ὁ σο-
φώτατος τῶν Σπαρτιατῶν νομοθέτης Λυκούργος τὰ τῆς ἐνδυμα-
σίας τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς του. Οὗτος ἤθελε τὰς γυναικας
σεμνὰς καὶ λιτάς, ἀλλ' οὐχὶ ψευδοσέμνουσας. Ἐθεώρησε τὰς γυ-
ναῖκας βεβαίας περὶ τῆς νίκης, ἐὰν δὲν εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀνάγ-

μονος, ἥς οἱ ἀμειλιχότεροι δρᾶσθαι εἶναι οἱ μύρμηκες. Ὁ μύρμηξ, ὁ τόσον μικρός, ἀλλὰ καὶ τόσον τολμηρός, τόσον γενναῖος, τόσον ἐπιθετικὸς εἰς τὰς μάχας καὶ τόσον ἡρώϊκός ἐν τῇ ὑπερασπίσει. Οὐδὲν διαφεύγει τοὺς ἀρπακτικούς ὄνυχάς του καὶ πρὸ οὐδενὸς ἐγθροῦ ὀπισθοχωρεῖ. Δυστυχία εἰς τὸν ἄθῳον μικρὸν σκώληκα, ὅστις ἐξέρχεται τῆς κόπρου, ἵνα ἡσύχως καὶ εἰρηνικῶς μεταβῇ εἰς ἄλλην νομήν, ἐὰν διέλθῃ διὰ φωλεᾶς μυρμηκῶν. Εἶναι βραδυκίνητος καὶ ἀνὰ πᾶν βῆμα σκοντάπτει. Ἐὰν ἐπὶ δευτερολεπτον μόνον σταθμεύσῃ που ἀπώλετο. Ὁ μῆρμυξ ἄγρυπνος φυλάττει καὶ οἱ ἀδρανεῖς καὶ ὄκηροὶ τῷ ἀνήκουσι. Δυστυχία εἰς τὸν ἔλμινθα, ὅστις δὲν ἐκρούθῃ ἐγκαίρως ὑπὸ μικρὸν τῆς γῆς τοίχωμα. Δὲν θὰ εἰσέλθῃ πλέον, ἢ νεκρὸς φερόμενος ἀπὸ τῶν θηρευτῶν μυρμηκῶν.

Ὁ μύρμηξ θεωρήθη ὑπὸ τῶν σοφῶν ἄξιος τόσης προσοχῆς καὶ στοργῆς, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἀληθὲς μὲν εἶναι, ὅτι ἡ φιλεργία του εἶναι ἀξιοθαύμαστος, ἀλλ' ἡ σκληρότης, ἡ ἐπιβουλὴ του κινουσι μᾶλλον τὴν ἀγανάκτησιν ἢ τὸν θαυμασμόν.

Μεθ' ὅλην τὴν ἀποστροφὴν μου πρὸς τὰ φρικιῶδη κακουργήματά του, κατιώρθωσεν ἐν τούτοις νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν μου ὁ ἀκάματος οὗτος τῆς ζωῆς ταξειδιώτης, ὁ καλλιτέχνης ἀρχιτέκτων, ὁ φιλεργὸς καὶ καρτερικὸς ἐργάτης.

Πληθὺς μυρμηκῶν περιεφέροτο πρὸ τῶν ποδῶν μου, πρὸ τῆς ἀνατολῆς ἐστὶ τοῦ ἡλίου. Ἡ προτεραιὰ ἦν ἡμέρα βροχερὰ καὶ τὰ ὑπόγεια μέγαρα τῶν εἶχον ὑποστῆ μικρὰς ἐκ τῆς βροχῆς ζημίας. Ἀπὸ τῆς πρωΐας λοιπὸν μετέφερον διὰ σχισμάδος ἐν τῇ εἰσόδῳ ἀκτῖς ἡλιακῆς τὰ ὡὰ τῶν πρὸς ἀποξήρανσιν. Ἄλλ' ἰδοὺ συναντῶσιν ἐπὶ τοῦ ὁρόμου τῶν χυσιζέουσιν μηλολόνην, ἧτις εἶχον ἀποκοιμηθῆ ὑπὸ τὸ πρᾶσινον παραπέτασμα φύλλου λειριρίου καὶ ἧτις ὀλισθήσασα καθ' ὕπνον ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς γῆς. Νυσταλέα, ἔμεινεν ἐκεῖ, ἐξακολουθοῦσα τὸ πρὸς στιγμὴν διακοπὴν ὄνειρόν της μὲ τὸς μικροὺς πόδας τῆς ὑπεδιπλωμένους ὑπὸ τὸ μικρὸν σῶμά της, περιβεβλημένη ὑπὸ λευκοῦ καὶ διαφανοῦς γυνοῦ, ὡς καρπὸς προσφάτως συλλεχθεῖς.

Μύρμηξ συναντᾷ τὸν ἀκίνητον τοῦτον ὄγκον, στρέφεται περὶ αὐτόν, ἀναριχᾶται ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ διὰ τῶν προσθίων λαβίδων του προσκολλᾶται ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ μηλολόνη αἰσθάνεται φρικιάσιν, ἀφυπνίζεται, ἐκτείνει τοὺς πόδας της νυσταλέα ἐστὶ, καὶ τέλος δοκιμάζει νὰ ἀνεορθῆ. Εἶναι πολὺ ἀργά. Ὁ μύρμηξ δὲν εἶναι πλέον μόνος. Ὁλόκληρος λεγεὼν μικροσκοπικῶν τυράννων κρατεῖ δέσμιον τὸ πτωχὸν ἔντομον. Μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας οὐδὲν ἄλλο μένει ἐξ αὐτοῦ ἢ τὸ λεπτὸν καὶ εὐθραυτον κέλυφος του.

Δράματα τοιαῦτα ἐξελλίσσονται πανταχοῦ, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν φύλλων, ὡς καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς χλόης. Δράματα φρικιῶδη, σπαρακτικά, τῶν ὁποίων τὴν φρικίαν ἐλαττοῖ τὸ μικροσκοπικὸν τῶν μαχητῶν ἀνάστημα.

Ὀλίγον ἀπωτέρω τεραστία ἀράχνη, φαιόχρους, μὲ κιτρινας ἐπὶ τῶν νύτων γραμμάς, πλέκει ἰσθὸν ἀνάλογον τοῦ σώματός της καὶ τοῦ θύματος, ὅπερ θὰ περιπλέξῃ ἐν αὐτῇ. Κηφὴν ζωηρὸς συρρίζει περὶ αὐτὴν τὸν μονότονον βόμβον του, ἐν τῇ ἀπειρικέ- πω δὲ πτήσει του περιπλέκεται εἰς τὸ τρομερὸν δίχτυον. Ἀγωνίζεται ὀρμητικῶς, ἀλλ' ἡ ἀράχνη πεινᾷ καὶ τὸν συσφίγγει μετὰ μερίζονος ἰδυνάμεως. Περιστρέφεται μετὰ ἰλιγγιώδους ταχύτητος περὶ τὸν ἰσχυρὸν ἀντίπαλόν της καὶ ὡς ἀληθὲς ἡλακᾶτη ἀποδιπλοῖ μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος κλωστὰς μακρὰς, πολυπλόκους, χωρὶς τέλος. Ὁ κηφὴν ὑπερασπίζεται μετὰ λύσσης, ἡ πάλιν ἀποβαίνει μακρὰ καὶ φρικιῶδης, ἡ νίκη μένει ἐπὶ πολὺ ἀβέβαιος. Πλὴν, φεῦ! ὁ κηφὴν ἐξαντλεῖται. Τὸ σῶμα του λεπτύνεται, οἱ πτέρυγές του συνθλιώνται, ἡ βελουδίνη ἐσθῆς του εἶναι διάθρο-

χος. Ἡ ἀράχνη ἐγένετο κυρία τῆς νίκης καὶ ὁ δυστυχὴς κηφὴν, καίτοι ἤδη ἀκίνητος καὶ περιπεπλεγμένος ὡς μούμια, ἐντὸς τοῦ δολοφόνου ἰστοῦ της.

Μεθ' ὅλην τὸν οἰκτὸν μου πρὸς τὸ ἀτυχεῖς θῦμα δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ ἀπαλλάξω τῆς ὀδυνηρᾶς θέσεως, ἐν τῇ εὐρίσκειτο. Ἡ ἀράχνη, ἵνα ζήσῃ, ἔχει ἀνάγκη τροφῆς, διενόηθῃ. Καὶ εἶναι ἴσως χρησιμώτερα εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦ μικροῦ ἐκείνου κηφῆνος. Μὴ αὕτη δὲν καταστρέφῃ τὰ πλεῖστα τῶν μικροσκοπικῶν ἔντομων, ἅτινα ἀφανίζουσι τὰ φυτὰ καὶ τοὺς καρπούς μας. Τρομερὸν δίλημα! Ἐὰν δὲν μᾶς συγκινῇ ὁ πλήρης ἀμύνης καὶ πάλης βίος τῶν μικρῶν, ἐὰν δὲν σεβώμεθα τὰ θαυμάσια καὶ πολυμήχανα ἔργα των, διὰ τοὺς κόπους οὓς ὑπὲρ αὐτῶν καταβάλλουσιν, ἄς φειδόμεθα τούτων, τούλάχιστον, διὰ τὸ καλὸν ὅπερ δύναται νὰ προκύψῃ ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ τῶν ἰδίων μας συμφερόντων.

Ἐλένη Γεωργιάδου.

ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΟΣ ΠΡΑΞΙΣ

Δύο ἀδελφοὶ ἠράσθησαν μιᾶς ὠραίας νεάνιδος, τῆς βαρωνίδος Ἰουλίνας. Ἀμφοτέρων ὁ ἔρωσ ἦτο ἰσχυρὸς καὶ τρυφερός, διότι ἦτο ὁ πρῶτος. Ἄλλ' οὐδεὶς τῶν δύο ἐγνωρίζε τὸν τρομερὸν κίνδυνον, ὅστις ἠπειλεῖ τὴν καρδίαν του—ὅτι εἶχε τὸν ἀδελφόν του ἀντεραστήν—Δυστυχῶς πολὺ ἀργὰ κατὰ τινὰ συγκυρίαν ἀπεκαλύφθη τὸ μυστικόν.

Τὸ πάθος εἶχε τόσον βαθύως ριζωθῆ εἰς τὴν καρδίαν τῶν δύο ἀδελφῶν, ὥστε ἐξ οὐδενὸς μέρους ἦτο δυνατὴ αὐτοθυσία.

Ἡ Ἰουλία εὐαίσθητος φύσει καὶ ἐπιδεικτικῆ τῶν βαθυτέρων συναισθημάτων, κατενόει τὸ θλιβερὸν τῆς θέσεως τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων καὶ μὴ θέλουσα νὰ καταστήσῃ οὐδένα δυστυχῆ, δὲν ἐδείκνυε εἰς οὐδένα προτίμησιν. Ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ τὴν κρίσιν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Παλαιᾶς μεταξὺ καθήκοντος καὶ ἔρωτος, εἶπε τέλος ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς πρὸς τὸν νεώτερον: Εἰζεύρω, ὅτι ἀγαπᾷς τὴν Ἰουλίαν, ὅσον καὶ ἐγὼ. Ἐγὼ θὰ ζητήσω τὸν μακρὸν κόσμον καὶ θὰ προσπαθῆσω νὰ τὴν λησμονήσω. Ἐὰν τὸ κατορθώσω, ἡ Ἰουλία εἶνε ἰδική σου καὶ ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῆσῃ τὴν ἀγάπην σου—ἐὰν δὲν τὸ κατορθώσω—τότε ἄπελθε καὶ σὺ καὶ δοκιμάσον ὁμοίως.

Ἀπεμακρύνθη λοιπὸν ὁ πρεσβύτερος, τῆς Γερμανίας καὶ ἤλθεν εἰς Ὀλλανδίαν, ἀλλ' ἡ εἰκὼν τῆς Ἰουλίνας τὸν παρεκολούθει πανταχοῦ. Μακρὰν τῆς γῶρας τῶν ὄνειρων του, μακρὰν τοῦ μόνου ὄντος τῶν ἐλπίδων του, ἐξόριστος ἀπὸ τὴν γῆν, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἠδύνατο νὰ εὕρῃ εὐτυχίαν, ἐμαράνθη ὁ τάλας ὡς μαραίνεται τὸ φυτόν, τὸ ὁποῖον μεταφτυτεύεται τοῦ πατρικοῦ του ἐδάφους. Ἀπηλπισμένος ἤλθεν εἰς Ἀμστελὸδαμον, ὅπου ἰσχυρὸς πυρετὸς τὸν ἔρριψεν εἰς ἐπικίνδυνον κλίνην. Καὶ ἡ φύσις καὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ αὐτὸ τὸ ἔρημον καὶ ψυχρὸν του δωμάτιον τῷ ὑπενθύμιζον διαρκῶς τὴν Ἰουλίαν. Ἐκείνης ἡ εἰκὼν τὸν ἐτάραττε τὴν ἡμέραν, ἐκείνης τὸ φάσμα τοῦ ἐστῆλθεν ἄγρια ὄνειρα καὶ τοῦ δεικνυτοῦ τὸν ὕπνον τῆς νυκτός.

Οἱ ἱατροὶ ἤρχισαν νὰ διατάζουσιν περὶ τῆς θέσεώς του. Καὶ ὁ ἴδιος ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις του ἐκλειπούσας καὶ ἐγγίζον τὸ τέλος του. Μόνον ἡ ἐπάνοδος πλησίον τῆς κόρης τῶν πόνων του, ἠδύνατο νὰ τὸν σώσῃ.

Ἰσχνὸς καὶ μόλις ἀναπνέων, τρομερὰ εἰκὼν τοῦ καταθιθρόσκοντος πόνου, ἔφθασεν εἰς τὴν πατρίδα του.—Ταχὺς ἀνήλθε τὴν κλίμακα τοῦ ἀδελφοῦ του.

«Ἀδελφέ, ἐδῶ εἶμαι καὶ πάλιν. Ὅ,τι ἐδοκίμασα καὶ ὑπέφερα γνωρίζει. Ἐκεῖνος εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Δὲν δύναμαι περισσότερον».

Ὁ νεώτερος ἀδελφὸς εἶχεν ἀποφασίσει. Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἦτο ἔτοιμος δι' ἀναχώρησιν.

«Ἀδελφέ, εἶπεν, ἔρρες τὸν πόνον σου μέχρι τῆς Ὀλλανδίας. Ἐγὼ θὰ δοκιμάσω νὰ τὸν φέρω ἀκόμη μακρύτερα. Μὴ τὴν ὀδηγήσῃς εἰς τὸν βωμόν πρὶν σοῦ γράψω. Ἐὰν εἶμαι εὐτυχέστερός σου—ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ—, ἄς εἶνε ἰδική σου καὶ ὁ Οὐρανὸς ἄς εὐλογῆσῃ τὴν ἀγάπην σας. Ἐὰν δὲν εἶμαι. Τότε ἄς ἀποφασίσῃ πλέον ὁ Οὐρανός! Καίρε. Ἄββε αὐτὸ τὸ ἐσφραγισμένον δεμάτιον, μὴ τὸ ἀνοιξῆς, ἕως οὗ ἀναχωρήσω.—Πηγαίνω εἰς Βαταβίαν.

Καὶ ἐπέβησεν εἰς τὴν ἄμαξαν.

Ἐκπληκτοὶ παρετήρουν αὐτὸν οἱ ἀπομεινάντες. Εἶχεν ὑπερβῆ τὸν ἀδελφόν του κατὰ τὴν μεγαλοψυχίαν. Τούτου τὴν καρδίαν κατεῖχεν ἐξ ἴσου ἔρωσ καὶ εὐγενὲς αὐταπάρησις. Ὁ κρῶτος τοῦ τρέχοντος ὀχλήματος τοῦ διεπέρασε τὴν καρδίαν. Ἡ δὲ Ἰουλίαν. Περὶ αὐτῆς θὰ ὁμιλήσῃ τὸ τέλος.

Ἦνοιξεν τὸ δεμάτιον. Ἦτο ἔγγραφον, δι' οὗ ὁ πρὸ ὀλίγου ἀναχωρήσας παρεχώρει τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν ἀδελφόν του. Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἔλαθεν ὁ πρεσβύτερος τὰς ἐξῆς ὀλίγας γραμμάς παρὰ τοῦ ἀπόντος ἀδελφοῦ του:

«Ἐδῶ, ὅπου εὐχαριστῶ τὸν Παντοδύναμον, ἐδῶ εἰς τὴν Βαταβίαν, σκέπτομαι σὲ καὶ τὴν Ἰουλίαν, μὲ τὴν ἀγαλλίασιν ἐνός μάρτυρος. Ὁ νέος μου βίος καὶ ἡ νέα μου τύχη, κατέστησαν μεγάλην τὴν ψυχὴν μου. Ὁ Θεὸς μοι ἐχάρισε δύναμιν, ἵνα προσφέρω εἰς τὸν βωμόν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης τὴν μεγίστην τῶν θυσιῶν.—Ἰδική σου εἶνε.—Θεέ! ἐδῶ ἐχύθη ἐν δάκρυ. Τὸ τελευταῖον.

Ἐνίκησα.—Ἰδική σου εἶνε ἡ Ἰουλία. Ἀδελφέ μου, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἔχω ἐγὼ, δὲν θὰ ἦτο ἴσως εὐτυχῆς μαζὺ μου. Ἐὰν ποτε τῆς ἔλθῃ ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχῆς μὲ ἐμέ—ἀδελφέ μου, ἀδελφέ... Μὴ λησμονῆς πόσον σκληρὰ ἐπέπρωτο νὰ τὴν ἀποκτήσῃς... Μεταχειρίζου τὴν νέαν πάντοτε, ὅπως σὲ ἐδίδασεν ἡ πρώτη σου ἀγάπη... Ἔχε τὴν ὡς προσφιλές κειμήλιον ἀδελφοῦ, τὸν ὅποιον οὐδέποτε πλέον θέλεις ἐναγκαλισθῆ. Καίρε! Γράψε μου πόσον εἶσαι εὐτυχῆς. Ἡ πρᾶξις μου εἶνε ἐγγύησις, ὅτι οὐδέποτε καὶ ἐμὲ ὁ ὕψιστος θὰ ἐγκαταλείπῃ εἰς τὴν ξένην.

Ἡ τελετὴ ἐγένετο. Ἐν ἔτος ἐξῆσαν τὸν εὐτυχέστερον βίον. Ἀλλὰ τότε, ἡ Ἰουλία ἀπέθανε. Θνήσκουσα ἐξεμυστηρεύθη εἰς πίστην τῆς φίλης τὸ ὀδυνηρότατον μυστικόν τῆς καρδίας της: Εἶχεν ἀγαπήσει τὸν ἀπελθόντα νεώτερον ἀδελφόν....

Ὁ πρεσβύτερος ἐνυμφεύθη καὶ πάλιν. Ὁ ἐν Βαταβίᾳ ὠρικήθη οὐδέποτε νὰ νυμφευθῆ καὶ τὸν ὄρκον του ἐτήρησε μέχρι τάφου.

Τῆ 12 Σεπτεμβρίου.

(Ἐκ τῶν τοῦ Schiller.)

Ἐλπίς.

ΜΗ ΑΦΙΝΩΜΕΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ

Ἡ τύχη, ἄπαξ τούλάχιστον, ἐπισκέπτεται ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅταν οὗτοι δὲν εἶναι ἔτοιμοι νὰ τὴν δεχθῶσιν, εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας, ἀλλ' ἐξέρχεται ἐκ τοῦ παραθύρου. Τυφλῆ οὖσα, δύναται πάντες οἱ γνωρίζοντες νὰ ἐπωφελῶνται τῶν περιστάσεων, νὰ κυριεύσωσιν αὐτὴν γινόμενοι οἱ δημιουργοὶ καὶ οἱ διακτηταὶ τῆς εἰμαρμένης αὐτῶν. Ὅθεν, ὅχι τὴν τύχην, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτοὺς νὰ αἰτιώμεθα εἰς τὰς ἀποτυχίας μας. Γενικῶς πιστεύεται, ὅτι ἕκαστος εἶναι ἄξιος τῆς τύχης αὐτοῦ, ὥστε ὅταν συμβαίη εἰς ἡμᾶς δυσάρεστόν τι, ἄς ἐξετάζωμεν καλῶς, ἵνα εὕρωμεν ἐν αὐτῷ τὸ ἡμέτερον σφάλμα.

Ἡ φιλοδοξία, ἡ ματαιότης, ὁ φθόνος, αἱ προλήψεις, ἡ ἀπροσῆνη, αἱ παραφοραὶ, ἡ ἀπρονοησία, ἡ ἀγνοία, ἡ ἀδεξιότης, ἡ ἀκρισία, γεννῶσι τὸ πλεῖστον τῶν δυστυχημάτων ἡμῶν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καίτοι ἀναγνωρίζοντες τὰς ἐλλείψεις μας ταύτας ἐπιρριπτομεν εἰς τοὺς ἄλλους τὸ ἄδικον, ἢ δικαιολογοῦμεθα λέ-

γοντας, ὅτι προέρχονται ταῦτα ἐκ τῶν περιπετειῶν τῆς τύχης, ἐκ συμπτώσεως συμβάντων ἀπροόπτων, ἐκ τῆς εἰμαρμένης· ἐνῶ τύχη εἶναι, καὶ εὐδαιμονίαν ἐξασφαλίζει τις, ὅταν ἦναι ἱκανὸς νὰ διευθύνῃ τὰς δικηνοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις καὶ νὰ συγκεντροῖ τὰς προσπάθειάς αὐτοῦ πρὸς ἓνα ὠρισμένον σκοπὸν, καιροφυλακτῶν τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζόμενας περιστάσεις.

Ὅταν ἡ τύχη ἢ ἡ δυστυχία ἐπιπίπτῃ κατὰ τινος, οὗτος δικαιούται νὰ παραπονεῖται καὶ ὄχι νὰ ἐκδικηθῇ· ἡ ἐκδικησις εἶναι πράυνητικὸν μόνον μέτρον, ἐνῶ τὸ παράπονον εἶναι ἐξασφαλιστικὴ ἐπιστοιμία, ἧτις δὲν εἶναι ἀρκούσα διὰ τὴν δυστυχίαν ἱκανοποίησις, παρέχει ὅμως εὐχαρίστησιν καὶ παρηγορίαν. Ἄλλ' ὅσάκις ὁ ἄνθρωπος καθίσταται δυστυχῆς ἐξ ἰδίου σφάλματος, πρέπει νὰ ἔχη τὴν ὑπομονήν, τὴν ἐνεργητικότητά καὶ τὸ θάρρος νὰ ὑποφέρῃ τὰ ἐκ τοῦ σφάλματός του δεινὰ, καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸν τοῦ ὁποίου αὐτὸς εἶναι τὸ αἷτιον. Ἡ ἐλπίς εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς εὐτυχίας· καὶ εἰς τὸν μᾶλλον δυστυχῆ μένει πάντοτε ἡ ἐλπίς, ὅτε εἶναι εἰς καιρὸν, ὠφελοῦμενος ἐκ τοῦ μαθήματος, ὅπερ ἔλαθε, νὰ προσέχη, ἵνα μὴ καὶ πάλιν ὑποπέσῃ εἰς πλάνην· προσέτι τῷ μένει ἡ προσδοκία αἰσιωτέρου μέλλοντος, καὶ ἡ εὐχαρίστησις τοῦ πρὸς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως αὐτοῦ ἀγῶνος. Ὁ μιτάνθρωπος ἀποβαίνει ἐκ τοῦ ἰδίου σφάλματος δυστυχέστατος, μὴ δυνάμενος ν' ἀποδώσῃ τοῦτο εἰς τοὺς ἄλλους, ἐνῶ ὁ φρόνιμος, ὠφελεῖται ἐξ αὐτοῦ, συναίσθανόμενος, ὅτι ἦτο ἄξιος τῆς τιμωρίας. Οὐδόλως αἰσθάνεται τις λύπην δι' ἐν κακόν, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ, ἢ δὲ συναίσθησις τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος, εἶδει τὴν δύναμιν νὰ τὸ ὑποφέρῃ. Ἡ φρόνησις μᾶς ὑπαγορεύει ἀπαθῶς νὰ δεχώμεθα τὰς διαφόρους ἰδιοτροπίας τῆς τύχης, νὰ ἔχωμεν καρτερίαν εἰς τὰ δεινὰ καὶ νὰ ὑποτασσώμεθα ἀγογγύστως, εἰς πᾶν ὅ,τι δὲν δύναμεθα νὰ ἐμποδίσωμεν, πλὴν καὶ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἐκτείνωμεν τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας ἡμῶν, ἀναλόγως τῶν δυνάμεών μας, μὴ ἀφίνοντες τὰ πάντα εἰς τὸ πεπρωμένον.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Μαθίνα Μαλατάκη

Η ΑΝΕΜΩΝΗ

Στὴν αὐλὴν τῆς Χλωρίδος μὴ ἦρχε
μεταξὺ ἀπασῶν τῶν ρυμφῶν,
Καλλιὸρὴ μόνον μία ἐπήρχε,
μεταξὺ τῶν πολλῶν καλλιῶν.

Ἦτο ἄρθος ἐν μέσῳ ἀνθέων
μυροδόλων κ' εἰς ἄκρον τερπνῶν
Καὶ ὠραία ἐν μέσῳ ὠραίων
φωτοδόλων μὲ τ' ὄμμα κ' ἄγνόν.

Ἐκ τῶν ἀλλῶν ἐξεῖρ' αὐτὴ μόνη,
ἀγροῦσα τί εἶναι κακία,
Ὁρωμάζετο δὲ Ἀρεμῶν,
κ' ἦν ὁ κληρὸς της ἡ ἀτυχία!

Τὴν ἠγάπησαν δὲ παραφόρος,
τὴν ἠγάθησαν δὲ ἔμμανῶς
Κ' ἡ καρδιά της ἐπαλλ' ἀπόρωσ,
κ' ἠδημόνει ἡ πτωχὴ προφανῶς!

Ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ Ζεφύρου
καὶ συγχρότως ὑπὸ τοῦ Βορρᾶ,
Ἐπὶ δύο θεῶν τοῦ ἀπειροῦ
κ' ἦν ἡ θέσις της, φεῦ! τρομερά!

Κ' οί θεοί έμισήθησαν πλέον,
δ' ε' εννόησαν τόν έρωτά των
παιός πρώτος και τίς τελευταίος
νά της δώσωσι τό όνομά των.

Η Χλωρίς κατά τύχη παρέστη
εις την έριδα, φεΰ! τών θεών
Κ' η ζηλότυπος ψυχή της ύπέστη
τραύμα καιρίον, πόρον οκαιόν.

Ναί! Έμάντευσεν, ό,τι ύπήγγεν
'ς την καρδίαν τού άπίστου Βορρά,
και αντίληρον ρύμψην δ' ε' είχε
κ' έπροδίδετο τόσον ακληρά!

Τό δέ μίσός της όλον έρρίφθη
'ς την άγνήν και ώραί' Αρεμώνη
και είς ύβρεις φρικτάς άνελύθη
και την ρύμψην εξώρισε μόνη.

Ούτω πως η καλή Αρεμώνη
του Βορρά τάς βραχείας θωπέιας
επειδή εν' άδύνατος, μόνη!
τάς προσδέχεται μετ' άηδίας.

Έκ του πείσματος δέ ο Βορράς
την σκορπῆ και τὰ φύλλα της σχίζει
μειδιών δέ και πλήρης χαράς
την άγάτην του της ένθυμίζει.

Άριστέα Καλαμά.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ο χειμών προημνητά ψυχρότατος. Μας εξέπληξεν έπελθών αιφνίδιος και
άπότομος, ενώ συνήθως αναμένονεν αυτόν μόνον κατά τόν Δεκέμβριον μήνα.
Και ήλθεν έν συνοδεία σφοδρά και έπιληκτική, με τους ύδροφόρους καταφόρ-
τους άσκών άνεξαντλήτων, φαινόμενον άληθώς, διά τόν τόπον μας, εις όν τόσον
σπανίως βρέχει, τόσον σπανίως ο ούρανος καλύπτεται υπό νεφών, με τους άνέ-
μους άγρίους και έπιθετικούς, άνιλεεις δέ διά τους ναυτικούς. Αί κυρίαί των
πόλεων, τά τρυφερά ταύτα και ευαίσθητα άνθη, τά έν θερμοκηπίοις μόνον άνα-
πτυσσόμενα έπτοήθησαν, λατεπλάγησαν, ίδια διότι αι πλειεταί εξ αυτών ερέ-
θησαν άπροετοιμαστοί διά την του έπισήμου τούτου έπισκέπτου ύποδοχήν.

Έσπευσαν λοιπόν μετά συγκινήσεως να εξαγάγουν εκ των συρταρίων και
και ιμακτιοθηκών των τά γουναρικά των και τά βαρέα έπανωφόρια και έχύθησαν
ανά τάς όδους Έρμού και Σταθίου, απευθύνοντα τίς πρώτη και έξασφαλίζον χει-
μερινάς άμφορείς, θερμάς, κομφάς, καλλιασθήτους, αι λογικότεραι δέ και συ-
νετώτεραι τούτων και οικονομικάς.

Ο συρμός κατά τό έτος τούτο είναι συμφωνότατος, ως προς τά είδη των
ύφασμάτων, με τό άπειληκτικόν του χειμῶνος πνεύμα. Ηθέλει τις πιστεύσει, ότι
οί έπινοηταί του συρμού είναι και κάτοχοι άστρονομικῶν γνώσεων και προείδον
εκ των σημείων των καιρών τό δριμύ ψύχος, διατάξαντες, ως ύφάσματα δι'
έσθθητάς τό έριούχον (τσόχαν) και τό βελούδον. Και οί έμποροί μας έπρομη-
θεύθησαν βεβαίως ίκανάς ποσότητας ώραίων κατμυρίων παντοειδῶν χρωμάτων,
διότι ο συρμός άπαιτεί και διά φορέματα έσπερίδων και διά θεάτρων και διά
χορούς έπισήμους τό ύφασμα έριούχου. Τόσος φανατισμός ύπερ του έριούχου
έπικρατεί, ώστε και διά τάς νυμφικάς έτι έσθθητάς τό λευκόν έριούχον εξεδίω-
ξεν άμειλίχτως εκ των νυμφικῶν κανιστρῶν τό όλοσηρικόν και την μεταξαν και
τά πολύτιμα τρίχαπτα.

Τό έριούχον έχει τό πλεονέκτημα να επιβάλλη και την άπλότητα. Δέν δύ-
ναται τις να στείλη φορέμα εξ έριούχου με έξαρτήματα και ταινίας και
τρίχαπτα. Είναι τόσον βεβύ άρ' έαυτού, ώστε δέν είναι επιδεικτικόν νέων επι-
δαρύνσεων. Καίτοι δέ οί συρμοθέται άπεράσισαν να θέτωσιν εις τό κάτω άκρον
των έσθθητων τούτων σεράν πτερών όμοιοχρόνων, —όπερ, έννοείται, καθιστά
τό φορέμα λίαν βεβύ —ήμεεις συνιστώμεν εις τάς άναγνωστριάς μας να άποφύ-
γωσι τόν νεωτερισμόν τούτον, διότι άλλως κινδυνεύουσι να άναδειχθώσιν άκαλ-
λαίσθητοι και άκομφοί.

Τό βέβιον είναι, ότι ο συρμός του έριούχου έχει και τάς έλλείψεις του. Διά
νεάνιδας έν χορευτικάς έσπερίαις, έν αις άπλήτως χορεύουσι και εις άεικινη-
σίαν διατελοῦσι τό εξ έριούχου φορέμα άποβαίνει λίαν θερμόν. Όσαί δέ δέν

έννοοῦσι να κλίνωσι τυφλῶς την κεφαλήν πρό του τρομεροῦ τούτου Πρωτεύου
θα φέρωσι βεβαίως τά ώραία άρχαιοειδή ύφάσματα της κ. Σπάρτης Καραστα-
μάτη, εις τόν άριθμόν των έπινοήσεων των οποίων προσετέθησαν κατά τό έτος
τούτο και τά χρυσόστικτα, άτινα και παρά των διασημοτέρων βιομηχανών της
Ευρώπης τόσον έθαυμάσθησαν και διά τά όποια λίαν προσεχώρις νέα πάλιν βρα-
δεία και μετάλλια θα δεχθῆ η έπινοήτρια αυτών δεσποινίς Καρασταμάτη.

Άλλ' επειδή γνωρίζομεν, ότι ο συρμός δι' άδιορθώτους τινάς γυναικείας κε-
φαλάς είναι έπίσης παντοδύναμος, όσον η Αυτού Μεγαλειότης ο χρυσός, εις όν
όφειλει την ύπαρξίν του, σημειώμεν χάριν αυτών και τάς μάλλον ιδιοτρόπους
αυτού άξιώσεις. Ο συρμός διά τάς γυναικάς ώρισμένης τινός κατηγορίας είναι
νόμος. Όταν διατάττη να ένδύονται δι' όλοσηρικῶν και τρίχαπτων είναι
θυμοί να καταστρέψωσιν πᾶν οικογενειακόν ίσοζύγιον, πάντα οικονομικόν προϋ-
πολογισμόν, όπως ύποταχθώσιν εις τόν συρμόν. Εάν σήμεραν άπαιτεί να αλ-
ξάνη η σωματική των θερμικότητα εις βαθμόν πυρετού, να περιδρέχωνται υπό
όχληράς και άσφορήτου ιδρωλουσίας ένψύ χορεύουσι, θα ύβωσι και πάλιν εις τόν
βωμόν αυτου, στωϊκά, πιστάί μέχρις έχτάτων εις τούς ιδιοτρόπους νόμους του.

Εάν ήρέσκετο ήμέραν τινά να τάς περιβάλλη από κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διά
μελαίνης καλύπτρας, ήθελεν ύποστη και τούτο, άποφανόμεναι ήρωϊκώτατα, ότι
ταίς προσθέται χάριν και κομψότητα. Εύτυχῶς, ότι δέν εφθάσαμεν εισέτι έως
έκει και ότι τά μικρά ταῦτα θύματα άριθμοῦνται μόνον επί των δακτύλων.

Τά περικόρμια γίνονται ήδη μακρότερα, εις τά κοντά δέ του παρελθόντος έ-
τους προσθέτουσι μακρόν εκ κρασσῶν εξάρτημα, η πλατεϊαν ταινίαν πεποικιλ-
μένην διά χανθῶν η και άπλω; διά μετάξης. Φέρουσιν θυμῶς εισέτι και περι-
κόρμια μικρά με περιλαίμιον ύψηλόν σχήματος Μαρίας - Αντωνάντας με πε-
ριχειρία στενά και ύψόμενα ύπερ τούς ώμους. Τά έπανωφόρια των τελευταίων
έπινοήσεων είναι πολύ περίεργα και ιδιόρρυθμα. Πλατέα, κατερχόμενα μίαν
περίπου υπό την όσφν σιθαμῆν, πτυχῶτά με στενωτάτας πτυχᾶς εκ των άνω
πρός τά κάτω, με περιλαίμιον ύψηλόν, ευρύ και έσκαμμένον, σχήματος Έρ-
ρίκου Β'. πίπτοντος από των ώμων, ίσοϋψῆ, χωρίς οὐδόλω; να διαγράφωσι τό
σχῆμα του κορμού, δέν προσθέτουσι βεβαίως οὐδεμίαν εις τό σῶμα χάριν, μόν-
ον δέ παρά των εξόχως κομψοπρεπῶν δύνανται να δοκιμασθῶσι και πάλιν δι'
έκτάτους περιστάσεις και παρασκευάζομενα υπό ραπτριῶν πρώτης τάξεως.

Οί πιλοι χαριέστατοι, κομφοί, έλαφροί. Προτιμῶνται αι σκουφέται (toques)
πάντοτε έν είδει έπιμήκους διπλῆς στεφάνης, με κόμβους επί του προσθίου
και όπισθίου μέρους, η με μικράς πτέρυγας, η με μικρά πτηνά, ών η κεφαλή
προσαρμόζεται επί των όπισθεν, ένψύ αι πτέρυγες πίπτουσι επί του κενού μέρους
του πτερο καλύπτουσιν αυτόν. Στρογγυλά δέ παμμέγιστα έστολιμένα πάντα
με πτερά ώραία και ταινίας, και πεποικιλμένας πολυτελῶς κορυφάς. Μεγάλην
συλλογήν τοιούτων πιλων, ως και μικρῶν εύρισκει τις εις τό επί της όδοϋ Έρ-
μού γνωστόν κατάστημα της κ. Παναγοπούλου, ητις αντιπροσωπεύει έν Αθ-
ήναις τάς καλλιτέρας Παρισινῆς πιλοποιός. Τό κατάστημα τούτο διακρί-
νεται διά την ποικιλίαν των σχημάτων και την κομψότητα και καλλιασθησίαν
των Παρισινῶν εργατιῶν αυτου. Ο,τι έλεκτόν, πλούσιον, κομφόν, καλλια-
σθητον εις πλούς ύπάρχει εις Αθήνας είναι άποκλειστικόν μονοπώλιον του έν
λόγῳ καταστήματος, οϋτινος και αι τιμαί είναι μετριώταται. Αί έν έπαρχιαίς
κυρίαί άρχει να γράψωσιν εις την κ. Παναγοπούλου, σημειώσαι τό σχῆμα του
προσώπου, τόν χρωματισμόν της κόμης, και την ηλικίαν των, προς τούτους δέ
και εάν έπιθυμῶσι στρογγύλον, η μικρόν πῖλον και δύνανται να ήνω βεβαίαι
περι της έπιτυχῶς αυτης έκλογῆς. Μετά τάς προκαταρκτικάς περι του είδους
των πιλων συνενόησεις, πᾶσα εκ των έπαρχιῶν παραγγελα προπληρόνεται.

Παρισινή.

ΤΑ ΚΕΡΑΙΣΘΗΣΟΜΕΝΑ ΕΙΔΗ ΕΚ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

- 2 αριθμοί κερδαινουσιν άν ήν άρχαιοειδές φορέμα χορού εκ
των της κ. Σπάρτης Καρασταμάτη.
3 αριθμοί ανά ήμίσειαν δωδεκάδα γυναικειών ρινομάκτρων
μεταξωτων μετά χρωματιστού οδοντωτού ποικίλματος.
1 αριθμός ώραίαν ύδατογραφίαν μετά πλαισίου.
3 αριθμοί ανά ήμίσειαν δωδεκάδα μεταξωτων άνδρικῶν ρι-
νομάκτρων.
3 αριθμοί ανά μίαν μανδυλιοθήκην πεποικιλμένην επί μετα-
ξωτου ύφάσματος.
3 αριθμοί ανά έν πολυτελές κάτοπτρον της χειρός εκ πολυτί-
μου μετάλλου, έπεξεργασμένον.
3 ανά μίαν συνδρόμην εις την «Εφημερίδα των Κυριῶν» η
εις τόν Α' τόμον της «Ιστορίας της Γυναικός», κατ' έκλογήν.
Αί έπιθυμοῦσαι να λάβωσιν ήριθμημένα ήμερολόγια και με-
τάσχωσι του άνω λαχείου, δέον να άποστειλωσι τό αντίτιμον
των ήμερολογίων τούτων εις τό γραφεϊον της «Εφημερίδος των
Κυριῶν» μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1890.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Νέα Σχολή Ιατρική. Νέα ίδρύθη έν Έδιμβούργῳ της Σκωτίας, Ιατρική
των γυναικῶν σχολή. Η δούκισσα δέ Φάβη εξέλεγε πρόεδρος της σχολῆς
ταύτης.

Ιταλῆς ρήτωρ. Η κ. Άννα Μαρία Μοτσόνη, γνωστή ρήτωρ έν Ιταλίᾳ,
ώμιλησε κατ' αυτάς ένόπιον ένθουσιώδους άκρατηροῦ, μετ' άκαταμαχῆτων
έπιχειρημάτων, περι της έσφαλμένης άγωγῆς των γυναικῶν. Ηλεγξεν εύστη-
ρῶς τάς κοινωνικάς προλήψεις, ατινες μέχρι τούδε καταδέχονταν την γυναικεία
αυτῆς ήλικίας συντελεί εις την καταστροφήν της θελήσεως και του χαρακτήρος
αυτῆς. Κατεπολέμησε τό σύστημα της εκπαιδεύσεως, οϋτινος, ειπε, την όλε-
πατρίδος. Επειροῦσεν εκ των ίδιων έντυπώσεων της παιδικῆς ήλικίας άντελήθη. Απέ-
δειξεν, ότι η έπιβαλλομένη τυφλή ύποταγή εις την γυναικα από της παιδικῆς
αυτῆς ήλικίας συντελεί εις την καταστροφήν της θελήσεως και του χαρακτήρος
αυτῆς, άνευ των όποιών η γυνή καθίσταται εύκόλως έρμαιον κακίας και θυμῶ
διεσφαιμένης και έπιβούλου κοινωνίας. Επέμεινε δέ εις την ιδέα, ότι ο πατήρ
και η μήτηρ όφείλουσιν από κοινού και εξ ίσου να εργάζωνται και άποφασίζωσιν
εις πᾶν ό,τι άφορᾶ εις την εύτυλίαν της οικογενείας. Συνέστησε δέ θερμῶς
πρός τούς διδασκάλους και παιδαγωγούς άμφοτέρων των φύλων να διδασκῶσι
τούς μαθητάς των συμφωνῶς προς τό πνεῦμα των μεγάλων μεταρρυθμίσεων,
ε; επάγεται ο όσημέραι έπεκτεινόμενος πολιτισμός.

Τό ξανθόν χρώμα όσημέραι εκλείπον. Φυσιολόγος Άγγλος δημοσιεύει
στατιστικήν, κατά την όποιαν προβλέπει, την έν όλίγιστον χρόνον εξαφανίσιν
της ξανθῆς κόμης. Οί νεανίαί και αι νεάνιδες, ών η κόμη της παιδικῆς ήλικίας
ήτο ξανθή, μεταβάλλεται εις καστανήν κατά την εφηβικήν και ώριμον ήλικίαν.
Επί 100 ξανθῶν παιδιῶν πενήντα πέντε μεταβάλλονται εις άνδρας καστα-
νοχρόους. Πλήν τούτου δέ ο αριθμός των νῦν ξανθῶν παιδῶν ελαττοῦται έπιαι-
σθητῶς, ένψύ ο των μελαγχροῶν αυξάνει. Εκ της αυτῆς στατιστικῆς εξάγει
ότι αι μελαγχροίαι γυναίκες νυμφεύονται εύκόλωτερον η αι ξανθαί. Επί
έκατόν ξανθῶν και ισάριθμων μελαγχροῶν μιᾶς και της αυτῆς Άγγλικῆς
πόλεως ένυμφεύθησαν 55 ξανθαί και 79 μελαγχροίαι. Κατά τούς ύπολογισμούς
του έν λόγῳ φυσιολόγου μετά 200 έτη τό ξανθόν χρώμα θα είναι έν Άγγλίᾳ
λίαν σπάνιον, όπόθεν και θα καταργηθῆ ο εις την Άγγλίαν άπονεμόμενος τί-
τλος της «Ξανθῆς Άλδιόνας».

ΜΕΓΑ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Εξακολουθοῦσιν αι παραστάσεις του γαλλικοῦ θιάσου μετ' αύτοῦσης εκά-
στοτε έπιτυχίας. Νέα έργα εδῶθησαν την έβδομάδα ταύτην η Mele Nitouche,
ητις και επάγθη μετ' μεγάλης έπιτυχίας. Η κ. Sandre Taccard έγερο-
κρήθη ένθουσιώδως, κληθεῖσα κατ' επανάληψιν επί της σκηνῆς. Εξήχηθη
δ' έπιμῶνος παρά του κοινου η επανάληψις της παραστάσεως ταύτης. Οί
Mousquetaires au Couvent έπίσης έπέτυχον, ως και πάντα τά έργα τά ανα-
δεικασθέντα μέχρι σήμερον επί της σκηνῆς υπό του θιάσου τούτου. Παρατη-
ρεῖται δ' εκάστοτε ο πλούτος των άμφοτέρων των ύποκρινομένων και η ώραία
διακόσμηση της σκηνῆς δι' έπιτυχεστάτων σκηνογραφιῶν. Χθές τό δεύτερον
άνεδείχθη επί της σκηνῆς τό ώραίον και ήθικώτατον μελόδραμα του Offen-
bach «les brigants», τό όποϊον ειλκυσε πολλόν κόσμον. Αποψῆ η «Perichole»:
Κωμικόν μελόδραμα εις πράξεις τρεῖς. Μουσική Offenbach.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ

— Δέν δύναμαι... όχι... δέν δύναμαι να εξακολουθήσω, ειπεν.
Η Ρηγίνα ειχε βεβαίως δίκαιον να βασιζείται εις την σιωπήν του
Ίακώβου, όστις θα ήυποκτόνε μάλλον, η να άποκαλύψει εις τόν κό-
σμον όλον τόσας και τοιαύτας άτιμίας της, άνανακλώσας εις οικο-
γενείαν, ην ήγάπα και έσέβετο, ως ιδικήν του.
Ο δυστυχῆς δικηγόρος ήτον άπλητισμένος. Μάτην παρεκάλεσεν,
ικέτευσεν, εξωργίσθη και εκ παντός τρόπου εζήτηι να μαλαξῆ και
συγκινήση την καρδίαν του Ίακώβου. Οϋδέν έσχυσε να τόν μεταπειση.
— Δέν δύναμαι, δέν δύναμαι, έλεγεν ο άτυχῆς νεανίας.
— Πῶς λοιπόν θέλεις να σέ υπερασπισθῶ; άνεφώνησεν ο γηραιός
δικηγόρος, μη δυνάμενος πλέον να συγκρατήη την θλίψιν, εις ην ένέ-
βαλεν αυτόν η άνεζήγητος άποποίησις του μνηστήρος της άνεψιάς του.
— Σᾶς τό ειπον, σᾶς τό επαναλαμβάνω. Μη με υπερασπισθῆτε.
Μη εκθέσητε την μεγάλην σας φήμην εις βεβαίαν άποτυχίαν. Δέν
θέλω να υπερασπισθῶ. Δέν θέλω συνήγορον.
— Μα τούς άγίους του παραδείσου, εδρυχθη ο δικηγόρος, κτυπῶν
τόν γρόνον επί της τραπέζης, θα σέ υπερασπισθῶ και εάν είναι ανάγκη
να άρχίσω εκ νέου τό στάδιόν μου. Άλλως τε, τί θέλεις να είπω εις
την Μαγδαληνήν; Δέν τολμᾶ να έπιστρέψω εις την οίκίαν.
Ο Ίακώβος ήτένιξε τόν πολιότριχα εκείνον νομομαθῆ γέροντα, ό-
στις ειχε τόσον δοξάσει την έπιστήμην και όστις εκλαίεν, ως παιδίον
ένωπιόν του. Ηθάσθη έαυτον σχεδόν ήττημένον, άλλ' άνακτών και
πάλιν τό ήθικόν θάρρος του άπότησης:
— Θα τῆ ειπῆτε, ότι δύναται να αναβῆη τάς ελπίδας της εφ'
ύμᾶς και ότι είμαι άθῶος.
— Άλλά, δυστυχῆ, τούτο δέν άρκει. Έχομεν τούς δικαστάς και

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Εξακολουθοῦσιν έν τῇ Βουλῇ αι εξελέγεις τῶν έλεγῶν. — Η αυτο-
κράτειρα της Αυστρίας άφίκετο εις Κέρκυραν, ένθα θα διαμείνη επί τινα
χρόνον. — Διωρήθη γενικός γραμματεῦς του ύπουργείου της Παιδείας
ο κ. Ν. Λυκάκης, τμηματάρχης της μέσης εκπαιδεύσεως και προσωρι-
νῶς της άνωτέρας ο κ. Π. Παπαναστασίου, γενικός έπιθεωρητής των
δημοτικῶν σχολείων ο κ. Π. Οικονόμου, και διευθυντής του Διδασκα-
λείου Αθηνῶν ο κ. Μιλ. Βρα-τσάνος. — Μεγάλαι διαδηλώσεως έγένοντο
έν διαφόροις πόλεσι της Τουρκίας εύχόμεναι την κατά τούς πόθους της
διωκομένης Ορθοδόξου Έκκλησίας λύσιν του Πατριαρχικοῦ ζητήματος.
Ο έν Σμύρνην μάλιστα άπετελείτο εκ τεσσαρακοταχιλίων περίπου
ορθοδόξων. — Ο βασιλεὺς της Ολλανδίας Γουλιέλμος Γ' άπέβωσεν.
Είχε γεννηθῆ τῇ 7 Φεβρουαρίου 1817 και άνήλθεν επί του θρόνου κατά
Μάρτιον του 1849, διαδεχθείς τόν πατέρα του Γουλιέλμον Β'. Ολίγον
πρό του θανάτου του αι Ολλανδικαί Βουλαί έψηφισαν νομοσχέδιον άνα-
θέτον την αντίβασιλείαν εις την σύζυγον του βασιλισσαν Έμμαν της
θυγατρῆς διαδόχου, οϋσης δεκαετίδος μόλις.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ. Εις τό έν τῷ φύλλῳ 28 Οκτωβρίου άριθ. 185 άρθρον,
υπό τόν τίτλον Α να μηνῆσεις, παρεσέφρησαν τά εξῆς παροράματα:
'Υμηττός και Πεντελικόν άντι 'Υμηττειον και Πεντελικόν' — η ψυχή έχει
ανάγκη σωματικῆς τροφῆς άντι η ψυχή έχει ανάγκην πνευματικῆς τροφῆς —
νάρκη άντι άνία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Θ. Μ. Λοιδίνον. Είχετε δίκαιον, και, ως βλέπετε, συνεμορφήμεν
με την γνώμη σας. Νομίζομεν, ότι μέχρι τέλους Νοεμβρίου όλαί αι της Εύ-
ρώπης συνδρομητριαί μας έχουσι καιρόν να δηλώσωσι. Δύνασθε λοιπόν να εξα-
κολουθήσητε τάς εύγενείς ενεργείας σας και όσας περισσοτέρας έγγραφήτε τόσον
καλλίτερον δι' αυτάς. Με έν φρ. θα λάβωσιν ώραιον διακοσιοεπίδον ήμερολόγιον
με ποικίλην και πλουσιωτάτην όλην, με ώραίας εικόνας, με άπειρούς συνταγάς,
συμβουλίας και γρησίμους οδηγίας, έχουσι δέ και την έλπίδα να κερδίσωσιν
έσθθητά ώραίαν 100 φρ. η ό,τι δήποτε άλλο εκ των πολυτίμων του λαχείου μας
είδων. — Καν Αί. Κ. Καλακούταν. Είχεν εξαντληθῆ η έντυπος ταινία. Ανα-
τυπούμεν νέαν και άποστέλλομεν καθυστερησάντα. — Καν Ε. Ν. Αθήνας.
Αί εξαιρέσεις δέν άποτελοῦσι δυστυχῶς τόν κανόνα και τάττεσθε μεταξύ των
εξαιρέσεων. Ο,τι έγράψαμεν περι των υπηρετριῶν είναι δυστυχῶς ακριβεστάτη
αλήθεια, προς βλάβην και εκείνων και ήμῶν. — Καν Μ. Σ. Σ. Δαρδανέλια.
Φρ. χρ. 16 ελήφθησαν, 8 δι' ήμερολόγια και 8 δια συνδρομήν σας προσγύοις
έτους. Τά φύλλα από της αρχῆς της εκδόσεως της Εφημερίδος σας στέλλο-
μεν. Γνωριστέαι μας μόνον, εάν τά θέλετε χρυσοδεδεμένα ή άδετα. Χρυσοδεδε-
μένα εκάστον έτος τιμᾶται 12 φρ. χρ. αναμένονεν οδηγίας σας. — Καν Γ. Γ.
Κ' πολιν. Βεβαίως η μάμη παρευρίσκειται εις τούς γάμους της έγγονῆς με
μέλαιαν έσθητα, έλλείψει δέ μεταξίνης και με μαλλίνην τσαύτην. Φέρει μόνον

τους ένόρκους να μεταπεισώμεν. Και σκέψου ότι εάν δέν κατορθώσω
τούτο, προσέθηκην, άποπνιγων λυγμόν, θα καταδικασθῆς εις.....

Ο Ίακώβος ώχρίσσε.
— Έστω, ειπε, θα άνέλθω επί της λαιμητόμου άθῶως.
Ο γέρον δικηγόρος άπεσῶρθη άπλητισμένος.

VIII

Η πρώτη Μαΐου είναι ήμέρα τρομερά διά τούς ζωγράφους και γλύ-
πτας, ως και τούς χαρακτάς και αρχιτέκτονας. Είναι η πρώτη ήμέρα
της καλλιτεχνικῆς εκθέσεως της μεγάλης Αιθούσης των Παρισίων.
Πᾶς άνθρωπος και ίδια Παρισινός, έχων την γνωριμίαν ζωγράφου
τινός, η εφημεριδογράφου, η ύπαλλήλου έν τῷ ύπουργείῳ των Καλῶν
Τεχνῶν, ήθελε θεωρήσει έαυτον άνάξιον να ζῆ έν Παρισίοις και μη-
δαμῶν άπέναντι των φίλων του, των συγγενῶν του, η και αυτου
του θυρωροῦ του, εάν δέν παρευρίσκειτο έν τῇ Αιθούσῃ την πρώτην
ήμέραν της ενάρξεως.

Ο Εύσεβιος Κρεπινέ, καίτοι δέν ήτο οὔτε καλλιτέχνης, οὔτε άρι-
στοκράτης, ειχε την εύτυχίαν να είναι συνδεόμενος διά φιλικίας μετά
γέροντος τινος κυρίου, όστις ήσκολεῖτο εις θαλασσογραφίας, ατινες
ώμοιαζον προς χλοεράς τοποθεσίας και άλλας, ατινες δέν ώμοίαζον με
τίποτε.

Αί θαλασσογραφίαί και τοπογραφίαί αυταί έπωλοῦντο μετά συνή-
θους εύκολίας εικοσι έως εικοσι πέντε φράγκα. Υπήρχον ώρισμένα
καφρονεῖα, άτινα άπετέλουν την τακτικήν πελατεϊαν του έν λόγῳ ζω-
γράφου, και παρ' οίς τά έργα ταῦτα είχαν λάβει την ήρωονυμίαν
τάς εικοσιπεντοφράγκων.

Πάντα τά μικρά καφρονεῖα διεφιλονίκουον κυριολεκτικῶς τάς θαλασ-
σογραφίας ταυτάς του πατρῆς Μαπιλλιέ, ως άπεκάδων εις κοσι πεν-
τε φράγκα, ως εκ της ώρισμένης διατιμησεως των.

Χάρις εις την μικροσκοπικήν ταύτην έπισημότητά του, ο Μαπι-
λιέ ειχε κατορθώσει να εξασφαλίση τακτικόν εισόδημα, προσήρχετο
δέ συνεχῶς άρωγῆς εις τόν φίλον του Κρεπινέ.

κουφταν εν λευκών τριγύπτων και περιτραχίλιον επίσης. Χειρόνια φαία η χρώματα; δέρματος Σουηδίας. Λευκα δέν φέρουσι πλέον ουτέ αι νέαι, πλην των φερουσών και λευκάς εσθίας. — Καν Μ. Π. **Τύρναθον**. Δρ. 12,65 ελήφθησαν δι' ένδεκα ημερολόγια. Ποιημάτων δημοσιεύεται εις ημερολόγιον. — Καν Δ. Α. **Αλεξάνδρειαν**. Αντίτιμον ελήφθη. Το είδος της ασθένειας περί του όποιου λέγεται, δέν είναι δυνατόν να θεραπευθί δια συνταγών της. Εφημερίδος μας. Έάν δέν γίνη προηγουμένη εξέτασις Ιατρού, δέν είναι δυνατόν να γνωσθή τις το κατάλληλον προς θεραπείαν φάρμακον. Ούχ ήττον περιγράφεται μας την πάθην με όλας τας λεπτομερείας της και θα ζητήσωμεν οδηγίας παρά του Ιατρού μας. — Καν Ε. Στ. **Σύρον**. Βεβαίως. Ο χροιστογός σας έχει δικαίον. Σήμερον ύπέρ ποτε άλλοτε οι χρωματιστοί πολύτιμοι λίθοι είναι του συρμού. **Ίδια οι κυανοί** (turquoises). — Καν Εύ. Φρ. **Σύρον**. Ελήφθη. Περί κτενίσματος είγόμεν γράφει. Νεάνις δεκαεξάτης, εάν δέν εισήλθεν επί εις τον κόσμον, περιορίζεται εις πλοκήν ώραιού πλοκάμου, όν άρίνει έρριμένον επί των ώμων της. Έν εναντία περιπτώσει, την πλεξίδα αυτήν αναστρέφει, επιθέτει επί του οπισθίου μέρους της κεφαλής, επ' ης τοποθετεί κόμβον εκ ταινίας. — Καν Μ. Η. **Γαλαξειδίον**. Ελήφθησαν δρ. 23,25 αντίτιμον 20 ημερολογίων. Μυριάς εύχαριστίας, ως και δια την άποστολήν της ώραιας συνταγής σας, ήν δημοσιεύομεν σήμερον. — Καν Θ. Μ. **Πάτρας**. Έδαρύνθημεν να επαναλαμβάνομεν τα ίδια πράγματα. **Όχι, όχι, μυριάκις όχι**. Είναι άποπον και γελίοιον. Γράφεται άλλοτε συντομώτερα και καθαρώτερα, διότι γάνομεν ματαιώς τον πολύτιμον χρόνον μας. — Καν Α. Π. Οί. **Άγγιάλον**. Απορούμεν. Θα εξετάσωμεν. — Καν Μ. Κ. Μ. **Χανία**. Ελήφθησαν. Αμφοτέρα δημοσιεύονται. Το έμυλημά σας, μοι άρέσκει, και σās συγχαίρομεν δια τας ώραιάς άρχάς σας. — Καν Α. Γ. Ι. **Σηροχώριον**. Έπιστολή μετ' επιταγής, εκ δρ. 22,40 ελήφθη δι' αντίτιμον ημερολογίων. Σās εύχαριστούμεν δι' εύγενή φροντίδα. Αγνοούσαι τά της οικογενείας σας, αδυνατούμεν να παράσχωμεν ύμιν την ζητουμένην συμβουλήν. Έν πάση περιπτώσει, εάν ό πατήρ έχη ανάγκην περιποιήσεως και δύνασθε να τον ακολουθήσητε, όφείλετε να τό πράξητε. — Καν Ν. Κ. **Κάτρον**. Βεβαίως δύνασθε να έχητε άσματα έλληνικά δια κλειδοκώμβαλον, άρακί να ορίσητε ποτα. Αντίτιμον ελήφθη. — Καν Α. Α. Β. **Κέρκυραν**. Χρήματα ελήφθησαν. Συνταγήν γλυκού εις το φύλλον της έρχομένης εβδομάδος. — Καν Ε. Ι. Π. **Σηροχώριον**. Αντίτιμον 20 ημερολογίων ελήφθη. Απειρούς και θερμάς εύχαριστίας. — Καν Μ. Β. **Σηροχώριον**. Αντίτιμον 4 ημερολογίων ελήφθη. Εύχαριστούμεν. — Καν Εύ. Κ. **Μεσολόγγιον**. Αντίτιμον 17 ημερολογίων ελήφθη. Εύχαριστούμεν απείρους δι' εύγενή μέριμναν. — Καν Ε. Α. **Αέρισαν**. Αμφοτέροι επιστολαί μετ' χρημάτων ελήφθησαν. Επληρώθη ράπτρια και άπεσταλή έγκαίρους απόδειξις μετ' επιστολής. Δια 6' επιστολής ελήφθη αντίτιμον 20 ημερολογίων και νέας συνόρου. εις Ιστορίαν Γυναικός. Πολλάς, πολλές εύχαριστίας. — Κας Ε. Δ. Ε. **Βώλον**, Δ. Η. **Λεσχινά**, Α. Σ. **Λεωνίδιον**, Α. Π. **Πάτρας**, Αί. Γκ. **Πόρον**, Εύ. Μ. **Ίθάκην**, Α. Κ. **Άνδρον**, Μ. Κ. **Υδραν**, Δ. Τσ. **Βώλον**, Ι. Π. Κ. **Γαλαξειδίον**, Ε. Α. Κ. **Λαμία**, Σ. Στ. **Κισσόν Βώλον**, Μ. Κ. **Καλάβρυτα**, Κ. Κ. **Καρπενήσιον**, Ε. Α. **Ζάκυνθον**, Κ. Θ. Κ. **Βώλον**, Ζ. Δ. Θ. **Μέγα χωρίον Θήρας**, Ού Β. **Κέαν**, Π. Δ. **Πύργον**, Όλ. Σκ. **Στυλίδα**, Σ. Η. **Σίφνον**, Ε. Γ. **Πάτρας**, Μ. Θ. **Λαμία**, Α. Εύ. **Ναύπλιον**, Κρ. Ρ. **Σέρiffον**, Ζ. Τσ. **Πάτρας**. Αντίτιμα ύμετέρων και παρ' ύμών έγγραφισμών εις το Ημερολόγιον ελήφθησαν. Εύχαριστούμεν πάσας θερμώτατα. Προς τας άποστειλάσας δι' έν ημερολόγιον αδυνατούμεν να απαντήσωμεν, διότι είναι παρά πολλά! Εξός μετ' την έκδοσιν έκαστη τούτων θα λάβη το ημερολόγιόν της.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γλύκισμα. Εκλέξατε κυδώνια στρογγύλα. Άφου αφαιρέσετε τον φλοιόν κόπτετε το επάνω μέρος χωρίς να τρυπήση, κατόπιν τα σκάπτετε με μικρόν μαχαιράκι και τα γμιζετε με όλίγα κοπανισμένα άμύγδαλα, όλίγον μέλι και όλίγιστον βούτυρον τα σκεπάζετε με το τεμάχιον, όπερ αφηρέσατε, και το όποιον καρφόνετε με γαρούφαλα όλόγυρα δια να μην εξατμίζεται τα θέτετε εις ταψί γάλλικον, έχετε έτοιμον 1/2 οκάν μελι με το ανάλογον νερόν το ρίπτετε εις το ταψί, όπου σκεπάζονται, έως επάνω τα βάζετε εις την φωτιά και βράζουν καλά και έχετε έν γλύκισμα οικονομικόν και ωραϊόν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Χρησιμοποίησις της ασβόλης (καπνιάς). Αί κηνοδόχοι μας δέν στερούνται βεβαίως ποτέ και ίδια τον χειμώνα της λεπτοτάτης εκείνης μελαίνης κίνεως, ήτις σχηματίζεται εκ της εξατμίσεως των ανθρώπων και ήτις κοινώς ονομάζεται καπνιά. Έάν διαλύσητε τοιαύτην εντός ζυγού, έχετε λαμπρόν φάρμακον δια τας γιονίστρας και δια το σκάσιμον των χειλέων. Έάν διαλύσητε αυτήν εντός γλυκρού ελαίου και ενστάξητε εντός πονούτου; ώτός, καταπραΰνει πάραυτα και τους όφθαλμούς πόνους. Έάν την ενώσητε με όλίγον οινόπνευμα (σπίρτο) έχετε άριστην οδοντόκωνιν.

Κρετόν δι' έπιπλα

Το κατάστημα του κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ έκομίσε κρετόν. Σχέδια νέα περσικά. χρώματα στερεά.

τάπητες

Εις το κατάστημα του κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ έφθασαν τάπητες. Σχέδια και τοιαύται ποιότητες πρώτην φοράν έρχονται έν Αθήναις.

Κουρτινες (portieres).

Εις το κατάστημα του κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ έκομίσθησαν κουρτινες χρυσοφρανοί. Σχέδια περσικά νεώτατα.

Ύφάσματα δι' έπιπλα

Εις το κατάστημα του κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ έκομίσθησαν τα άριστοουργήματα των ύφασμάτων δι' έπιπλα.

Κυρία Έλληνίς, δυναμένη να αναλάβη την ανατροφήν και εκπαίδευσιν παιδων μέχρι ηλικίας 8 ετών, ως και διευθύνει η επιστάσαν οικου, ζητεί θέσιν. Συνιστάται θερμώς και παρ' ήμών. Πληροφορία εις το γραφεϊον μας.

NEANIS καλής οικογενείας, ζητεί θέσιν οικοδιδασκάλου έν τω έξωτερικώ δια παιδας ηλικίας έως 12 ετών. Δύναται να βοηθή και εις ραπτικές εργασίας.

NEOS φοιτητής ζητεί οικογένειαν, έν η να προηγηθή μαθητής αντί τροφής και κατοικίας.

Ήσαν γείτονες και από καιρού εις καιρόν ό γέρων ζωγράφος έγευματίζε παρά τω φίλω του, ου τους μικρούς υίους ήγάπα μετά πατριχής στοργής.

Τήν παραμονήν της ενάρξεως της ζωγραφικής Έκθέσεως, ό Κρεπινέ προσεκάλεσεν εις το γεύμα τον γηραιόν φίλον του. Ούτος παρετήρησεν, ότι η συνήθης ζωηρότης και χαρά της οικογενείας Κρεπινέ είχεν έντελώς εκλείψει, ρυτίς δε σκεψίσεως όδοντοζός και επίμονου διηυλάκωνε το μέτωπον του φίλου του.

— Τι έχεις, παλληκάρι μου; τον ήρώτησε μετ' ενδιαφέροντος. Μήπως αι ύποθέσεις σου δέν πηγαίνουν καλά; Έάν έχης οικονομικάς στενοχωρίας, μη διστάξεις να μοι τό είπης. Αί ιδικαί μου εργασίαι βραίνουν θαυμάσια. Αί θαλασσογραφίαι μου εξετιμήθησαν και παρά των εμπόρων της άπιστου Άλβιδώνος, μεθ' ών συνήψα συμβόλαιον.

— Αστείζεσαι, δίσκοφεν ό Κρεπινέ.

— Μά την πίστιν μου! όχι. Καί άπέσειλα ήδη την πρώτην παραγγελίαν, ήτοι είκοσι περίπου θαλασσογραφίας, παριστώσας τον λιμένα της Χάδρης και τον Πύργον Φραγκίσκου του Α', και τριάκοντα διαφόρους τοπογραφίας. Έως λοιπόν δυο η τρία εκατόφραγκα εις την διάθεσιν σου.

Ο Κρεπινέ τον ήχαρίστησε. Χρήματα δέν τω έλειπον, δόξα τω Θεώ!

— Τι συμβαίνει λοιπόν; τί έχετε και είσθε όλοι ζαρωμένοι, σκεπτικοί, μελαγχολικοί; ήρώτησεν ό ζωγράφος.

— Μαπιλλιέ, απήντησεν ό Κρεπινέ, είπέ μοι, έμονομάχησάς ποτε;

— Πώς; Τι μου ψάλλεις αυτού; Έχεις τοιαύτην βρωμοδουλειάν 'ς τό χέρι και μοι όμιλείς τόσον ήτυχα ενώπιον της γυναικός σου και των μικρών;

Ο Κρεπινέ επανέλαβε την έρώτησιν του:

— Είπέ μοι λοιπόν, Μαπιλλιέ, έμονομάχησάς ποτε;

— Ναί, μίαν φοράν.

— Πώς; με πιστόλιον;

— Όχι, με ράβδον... με ύποκειμένον τι λιαν άξιότιμον, εις την ράχιν του όποιου έμέτρησα παρά μίαν τεσσαράκοντα. Ο άθλιος είχε

κατασυντρίψει τον πόδα του Λουπέτου, του μικρού μου σκύλου. Είξεύρεις τον Λουπέτον, όν ειχον φέρι από την πατρίδα μου...

— Α! είπεν ό Κρεπινέ. Δέν με ένδιαφέρει αυτό. Δέν ήσό ποτε μάρτυς εις μονομαχίαν δια πιστολιού;

— Ποτέ! εις την ζωήν μου. Άλλά τί έχει λοιπόν και έρωτῆ περί μονομαχιών δια πιστολιού; ήρώτησεν ό γέρων ζωγράφος την κ. Κρεπινέ, ήτις κατ' εκείνην την στιγμήν τω προσέφερεν ώραιον τεμάχιον χειρομηρίου

Εις έν νεύμα του συζύγου της, η καλή γυνή, ήτις έσκόπει να διηγηθή όλην την ιστορίαν της άνευρέσεως του πτώματος του Ροβερτου δε Γ' έβρ παρά των τέκνων της, έσιώπησε, καταπνίγουσα στεναγμόν.

Εις τρόπον, ώστε ό γέρων καλλιτέχνης, μεθ' όλην την περιέργειάν του, μεθ' όλα τά επί της αρχαίας φιλικίας των δικαϊώματά του, δέν ήδυνήθη να μάθη τι περί της έν λόγω ύποθέσεως.

— Τούλάχιστον, ήρώτησε πάλιν ό Κρεπινέ, έχεις φίλον, όστις έμονομάχησέ ποτε;

— Μά την αλήθειαν, όχι, απήντησεν άκάκως ό Μαπιλλιέ. Είξεύρεις, ότι εις τον τόπον μας συμβαίνουσι πολύ σπανίως τοιαύται ύποθέσεις. Όταν δέν είναι τις σύμφωνος μετ' άλλου και έχει έχθραν μαζύ του, οι λογαριασμοί γίνονται δια της ράβδου, άλλ' άνευ μαρτύρων και πρακτικών.

Ο Κρεπινέ έφαινετο απληγισμένος δια την απάντησιν ταύτην του γέροντος φίλου του.

— Α!! έψιθύρισε στενάζων, πόσον επεθύμουν να ιδω έστω και μακρόθεν μονομαχίαν τοιαύτην.

— Μονομαχίαν! Περιεργον επιθυμίαν έχεις, φίλε μου. Καί μεθ' όλην την προς σε φιλίαν μου, δέν δύναμαι αληθώς να έμπερδευθώ εις τοιαύτην ύπόθεσιν, ίνα σοι παράσχω την εύχαρίστησιν να μοι χρησιμεύσης, ως μάρτυς.

— Άλλά δέν σοι έζήτησα τοιοϋτόν τι, είπεν ό Κρεπινέ άνυπομόνως.

— Εξαίρετα! Αυτό δά έλειπε και να μοι τό ζητήσης.

— Άλλ' αληθώς, μοι άναμιμνήσκεις, ότι σοι όφείλω φιλορρήνσις τινα.

(άκολουθεί)